

Sygn. akt X GC 2591/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Stażysta Marta Ubych

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa Z. B.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda Z. B. kwotę 1 289 zł (tysiąc dwieście osiemdziesiąt dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 5 289 zł od dnia 8 kwietnia 2017r do dnia 2 czerwca 2017r.

- 1 289 zł od dnia 3 czerwca 2017r.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 168,79 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych 79/100) tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności oraz kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 2591/17

UZASADNIENIE

W dniu 5 października 2017 roku powód Z. B. wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko pozwanej M. B. o zapłatę kwoty 1.457,79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 5.289 zł od dnia 8 kwietnia 2017 roku do dnia 2 czerwca 2017 roku, 1.289 zł od dnia 3 czerwca 2017 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 168,79 zł od dnia wytoczenia powództwa, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana zamówiła szereg urządzeń wraz z usługą ich montażu. Podał, że wobec wykonania zamówienia w całości i odebrania go przez pozwaną wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 14 lutego 2017 roku, którą następnie zmodyfikowano korektą z dnia 17 marca 2017 roku. Wyjaśnił, że pozostała do zapłaty po korekcie kwota wynosiła 10.516, 50 zł brutto, którą to kwotę pozwana miała uiścić w terminie do dnia 7 kwietnia 2017 roku. Powód zaznaczył, że pozwana uregulowała w części

należne wynagrodzenie dokonując wpłaty: w dniu 24 marca 2017 roku kwoty 5.227, 50 zł, natomiast w dniu 2 czerwca 2017 roku kwoty 4.000 zł. Dodatkowo powód domagał się kwoty 168,79 zł stanowiącej równowartość kwoty 40 euro tytułem stałej rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

W dniu 11 października 2017 roku Asesor sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W złożonym sprzeciwie w którym przedmiotowy nakaz został zaskarżony w całości, pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Pozwana podniosła, że powód na jej zlecenie montował na dwóch pawilonach handlowych klimatyzacje: na pierwszym w 2016 roku, natomiast na drugim w 2017 roku.

Podkreśliła, że spór koncentruje się wokół montażu klimatyzacji na drugim pawilonie, gdyż prace wykonane przez powoda w 2016 roku zostały w całości odebrane, a wynagrodzenie za nie uiszczone, co potwierdza załączony do pozwu protokół z kwietnia 2016 roku.

W ocenie pozwanej powód otrzymał całe należne mu wynagrodzenia za prace faktycznie wykonane w odniesieniu do robót wykonywanych na drugim pawilonie w lutym 2017 roku. Pozwana podniosła, że powód nie wykonał wszystkich prac zleconych 2017 roku w sposób prawidłowy i ostatecznie nie zakończył robót.

Zaznaczyła, że powód wykonując prace nieprawidłowo zamontował jeden z klimatyzatorów zawieszając o wyżej niż dwa uprzednie, zaś w wyniku jego przeniesienia doszło do uszkodzeń elewacji. Stwierdziła, że powód nie zamontował na dwóch klimatyzatorów kranika do odprowadzania skropliny, zaś brak tej części powoduje, iż woda skrapla się na metalową płytkę wewnątrz klimatyzatora co prowadzi do jej zniszczenia, a w końcu korozji i uszkodzenia. Pozwana podkreśliła, że nie doszło do sporządzenia protokołu odbioru z prac wykonywanych przez powoda w 2017 roku. Strona pozwana podniosła, że musiała nabyć tynk silikonowy faktycznie barwiony, aby wyrównać ubytki w tynku, które powstały przez konieczność obniżenia klimatyzatora, przy czym koszt nabycia takiego tynku to kwota 639, 60 zł brutto, a nadto, iż koszt nabycia brakujących kraników wynosi około 150 zł brutto za jeden element. Pozwana zaznaczyła także, iż brak kranika prowadzi do niszczenia płytki, zaś koszt jej wymiany waga się w granicach 370 zł brutto. Wyjaśniła, że zleciła innej osobie uzupełnienia ubytków w elewacji w związku z czym poniosła koszt w kwocie 400 zł brutto. Podkreśliła, że powód nie wykonał całości prac, stąd miała ona uprawnienie do odmowy wypłaty takiej części wynagrodzenia, która odpowiada pracom niewykonanym, a więc kwocie 1.339, 60 zł. Z ostrożności procesowej pozwana powołując się na uprawnienia wynikające z rękojmi, wskazała, iż złożyła powodowi oświadczenie o obniżeniu wynagrodzenia za zlecone prace o kwotę 1.289 zł, a nadto złożyła powodowi oświadczenie po potrąceniu kwoty 1.339, 06 zł stanowiącej równowartość szkody poniesionej przez pozwaną w związku z nieprawidłową realizacją prac przez powoda z kwotą 1.289 zł.

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2018 roku powód podkreślił, że w dniu 24 marca 2017 roku sporządzono protokół odbioru prac wykonanych przez powoda na rzecz pozwanej w 2017 roku, zaś w jego treści pozwana nie zamieściła żadnej uwagi czy też zastrzeżeń. Powód zaznaczył, że protokół ten potwierdza, iż prace wykonano zgodnie z treścią zlecenia. Podał, że dodatkowe prace polegające na przeniesieniu klimatyzatora wykonane zostały na wyraźne żądanie pozwanej zgłoszone już kilka tygodni po odbiorze prac, w toku którego nie zgłaszano zastrzeżeń. Powód stwierdził, że wykonana przez niego praca dodatkowa w tym zakresie nie wynikała z wad wykonania przez niego przedmiotu zlecenia, a ze zmianą stanowiska pozwanej, która nastąpiła już po zakończeniu i odebraniu prac. Powód podniósł nadto, że podana przez pozwaną cena tynku jest w świetle istniejących ofert zawyżona. Strona wskazała, że kraniki stanowią część składową zamontowanych klimatyzatorów, są umieszczone w każdej jednostce i nie wymagają osobnego montażu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. B. i M. B. łączyła uprzednio współpraca gospodarcza w ramach której Z. B. dostarczył i zamontował w należących do niej sklepach urządzenia klimatyzacyjne.

Z. B. i M. B. – w imieniu której działał jej mąż G. B. po przedstawieniu oferty wraz z kalkulacją kosztów, zawarli umowę, której przedmiotem było dostarczenie i zamontowanie trzech urządzeń klimatyzacyjnych od wewnątrz i zewnątrz budynku. Po ustaleniu warunków G. B. ustalił, że z uwagi na uprzednio wykonywane prace posiada jeden nowy klimatyzator, w konsekwencji czego zwrócił się do Z. B. o jego zamontowanie i obniżenie wysokości kosztów o cenę tego urządzenia.

Osoby działające na zlecenie Z. B. początkowo zamontowały dwa klimatyzatory. Z. B. poinformował G. B., że montaż trzeciego obędzie się później, za kilka dni, na co G. B. wyraził zgodę. Następnie G. B. skontaktował się ze Z. B. wskazując, że klimatyzacja nadal nie jest przymocowana. Po około 2 tygodniach Z. B. dokonał zainstalowania trzeciego urządzenia klimatyzacyjnego.

Klimatyzacje położone zostały na tynku, na cegłę. Po położeniu klimatyzacji po uprzednim wyjaśnieniu sposobu działania przez Z. B. G. B. sprawdził, że urządzenia działały w sposób prawidłowy.

Dowód:

- zeznania świadka G. B. k. 108-110.

W dniu 18 kwietnia 2016 roku sporządzony został protokół odbioru końcowego wykonania klimatyzacji i kurtyn powietrznych – prac zleconych przez M. B. Z. B.. W protokole wskazano, że w toku czynności odbiorowych stwierdzono, iż dostarczony i zamontowany do dnia 11 kwietnia 2016 roku sprzęt jest zgodny z przedmiotem umowy. Protokół potwierdzał, że odebrano elementy zamówienia obejmujące: urządzenia – kurtynę powietrzną - 5 sztuk, pilot bezprzewodowy do kurtyn powietrznych – 5 sztuk, klimatyzator – 1 sztukę, klimatyzator – 4 sztuki, pilot bezprzewodowy - 5 sztuk, instalacje sterowniczą elektryczną – 5 kompletów, instalację chłodniczą – 5 kompletów, a także dokumentację. Zgodnie z protokołem sprzęt został prawidłowo zainstalowany i stwierdzono jego dobrą jakość techniczną. W dniu 10 maja 2016 roku Z. B. oraz M. B. podpisali protokół.

Dowód:

- protokół z dn. 18.04.2016 r. k. 13-14.

W dniu 14 lutego 2017 roku Z. B. wystawił M. B. fakturę VAT nr (...) tytułem: klimatyzatora G., kurtyny powietrznej, montażu klimatyzacji oraz pompki do skroplin na łączną kwotę 15.744 zł z terminem zapłaty ustalonym na dzień 7 marca 2017 roku.

W dniu 17 marca 2017 roku wystawił korektę do faktury VAT (...) z dnia 14 lutego 2017 roku dokonując zmniejszenia należności z niej wynikającej do kwoty 10.615,50 zł. Termin zapłaty wskazany został na dzień 7 kwietnia 2017 roku. Faktura korygująca odebrana została przez G. B..

Dowód:

- faktury VAT k. 15-17.

W dniu 24 marca 2017 roku sporządzony został protokół odbioru końcowego wykonania klimatyzacji i kurtyn powietrznych – prac zleconych przez M. B. Z. B.. W protokole wskazano, że w toku czynności odbiorowych stwierdzono, iż dostarczony i zamontowany do dnia 23 marca 2017 roku sprzęt jest zgodny z przedmiotem umowy. Protokół potwierdzał, że odebrano elementy zamówienia obejmujące: urządzenia – klimatyzator – 3 sztuki, pilot bezprzewodowy – 3 sztuki, instalację sterowniczą elektryczną – 3 komplety, instalację chłodniczą – 3 komplety, a także dokumentację. Zgodnie z protokołem sprzęt został prawidłowo zainstalowany i stwierdzono jego dobrą jakość techniczną. W dniu 27 marca 2016 roku Z. B. oraz M. B. podpisali protokół.

Dowód:

- protokół odbioru z dn. 24.03.2017 r. k. 66-67,
- zeznania świadka G. B. k. 108-110.

Już po zamontowaniu urządzeń kierownik budowy poinformował G. B. o tym, iż jeden z klimatyzatorów zamontowany został nierówno w stosunku do pozostałych urządzeń. G. B. poinformował Z. B. o zaistniałej sytuacji wnosząc o poprawienie ułożenia urządzenia. Ostatecznie Z. B. przeniósł klimatyzację. Z. B. dokonał również zamontowania brakującego kranika w trzecim urządzeniu klimatyzacyjnym.

Dowód:

- dokumentacja fotograficzna k. 37,
- zeznania świadka G. B. k. 108-110,
- zeznania świadka E. N. k. 111-112.

M. B. przelała na rzecz Z. B. tytułem wynagrodzenia za wykonane prace w dniu 24 marca 2017 roku kwotę 5.227, 50 zł natomiast w dniu 2 czerwca 2017 roku kwotę 4.000 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 18-19.

Pismem z dnia 18 września 2017 roku Z. B. wezwał M. B. do zapłaty kwoty 1.457, 79 zł tytułem ceny zakupionych sprzętów wraz z ich montażem ujętych w fakturze VAT nr (...) skorygowanej w dniu 17 marca 2017 roku. Ponadto Z. B. wezwał do zapłaty kwoty 168,79 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 20-21.

W dniu 9 listopada 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. wystawiła M. B. fakturę VAT tytułem tynku silnikowego – 25 kg na kwotę 639, 60 zł.

W dniu 10 listopada 2017 roku J. Ł. wystawił M. B. fakturę VAT tytułem naprawy elewacji do zdemontowanym klimatyzatorze.

Dowód:

- faktury VAT k. 38-39.

W piśmie z dnia 13 listopada 2017 roku skierowanym do Z. B. M. B. wskazała, że w związku z nieprawidłowym wykonaniem umowy na sprzedaż i montaż klimatyzatorów poprzez nieprawidłowe zamontowanie jednego z klimatyzatorów co skutkowało koniecznością ubytków w elewacji ściennej, niezamontowanie na dwóch klimatyzatorów kraników do odprowadzania skropliny, składa oświadczenia o obniżeniu wynagrodzenia o kwotę 1.289 zł. Jednocześnie z ostrożności procesowej M. B. złożyła pismo o potrąceniu kwoty 1.339, 06 zł jako kwoty stanowiącej równowartość szkody poniesionej przez nią w związku z nieprawidłową realizacją prac z kwotą 1.289 zł jako kwoty pozostałego do zapłaty wynagrodzenia.

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 27 listopada 2017 roku Z. B. stwierdził, że uznaje złożone przez M. B. oświadczenia za bezzasadne, w konsekwencji czego podtrzymuje żądanie zapłaty całości należnego wynagrodzenia.

Dowód:

- pismo pozwanej k. 40,
- pismo powoda k. 64.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził kwoty 1.289 zł jako pozostałej do zapłaty należności tytułem ceny oraz wynagrodzenia za sprzedane (w odniesieniu do dwóch urządzeń) oraz zamontowane (w odniesieniu do trzech urządzeń) klimatyzacje, a nadto kwoty 168,79 zł tytułem stałej rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Stosunek zobowiązaniowy łączący strony należy ocenić jako umowę mieszaną obejmującą cechy umowy sprzedaży (w zakresie sprzedaży urządzeń klimatyzacyjnych) oraz umowy o dzieło (w zakresie dokonania ich montażu). Podstawę prawną powództwa stanowi więc art. 535 k.c. zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Natomiast zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż stosunek zobowiązaniowy, w ramach którego jedna ze stron zobowiązuje się wykonać określony przedmiot, o indywidualnie oznaczonych przez zamawiającego właściwościach, w zamian za zapłatę określonego wynagrodzenia, należy kwalifikować jako umowę o dzieło.

Mając na uwadze żądanie powoda, wskazać należy, iż podstawę prawną powództwa stanowił również art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie z przywołanym przepisem wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Na wstępie rozważań wyjaśnić należy, iż zarzuty strony pozwanej koncentrowały się istocie jedynie wokół kwestii montażu jednego z trzech klimatyzatorów, a także braku montażu elementu urządzenia w postaci kraniku w dwóch klimatyzatorach. Pozwana bowiem podnosiła, że powód dokonał nieprawidłowego montażu jednego z klimatyzatorów (wyżej w porównaniu do pozostałych), co prowadziło do konieczności jego przeniesienia i naprawienia uszkodzonej elewacji; a nadto nie zamontował na dwóch klimatyzatorach kranika do odprowadzenia skropliny. W ocenie pozwanej powód otrzymał wynagrodzenie za wykonane przez siebie prace.

Z ostrożności procesowej pozwana natomiast podniosła, iż złożyła powodowi oświadczenie o obniżeniu wynagrodzenia za zleczone prace o kwotę 1.289 zł oraz oświadczenie o potrąceniu kwoty 1.339,06 zł – stanowiącej równowartość szkody poniesionej przez nią w związku z nieprawidłową realizacją prac przez powoda z kwotą 1.289 zł stanowiącą pozostałą do zapłaty część wynagrodzenia.

Odnosząc się zatem do zarzutów strony pozwanej podkreślenia wymaga, iż na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków, brak jest podstaw do przyjęcia, iż powód nie zrealizował w pełni powierzonych mu prac. Zaznaczyć bowiem należy, iż strony postępowania w dniu 27 marca 2017 roku podpisały protokół odbioru końcowego wykonania klimatyzacji i kurtyn powietrznych, obejmujący w istocie montaż trzeciego urządzenia klimatyzacyjnego. Zaznaczenia wymaga, że świadek G. B. – działający w ramach współpracy stron w imieniu pozwanej, potwierdził, że przedmiotem umowy ostatecznie była sprzedaż dwóch klimatyzatorów (gdyż w toku współpracy okazało się, iż pozwana posiada jeden nowy klimatyzator, co było powodem korekty faktury VAT), a także montaż trzech klimatyzatorów. Świadek ten potwierdził, że początkowo zamontowane zostały dwa klimatyzatory, zaś powód wskazał, że ostatecznie urządzenie zamontowane zostanie później, na co G. B. wyraził zgodę. Ostatecznie również

trzeci klimatyzator został zainstalowany, zaś G. B. po instruktarzu ze strony powoda, potwierdził, iż działają one w sposób prawidłowy.

Zaznaczyć również należy, iż stanowisko pozwanej sprowadzało się do podnoszenia, że jeden z klimatyzatorów umiejscowiony został za wysoko w odniesieniu do pozostałych, takie argumenty strona sformułowała i na poparcie takiego właśnie stanowiska wniosowała przeprowadzenie dowodów. Tymczasem świadek E. N. pełniący funkcje kierownika budowy, będący osobą, która dostrzegła nieprawidłowość w tym względzie, zeznał, iż trzeci z klimatyzatorów, od strony ulicy, zamontowany był niżej. Powyższe budzi wątpliwości, zwłaszcza wobec okoliczności, iż mąż pozwanej – G. B. w marcu 2017 roku dokonał odbioru prac w tym zakresie, sprawdzał działanie zamontowanych klimatyzatorów, nie stwierdził natomiast nieprawidłowego, nierównego ich zamontowania. Niezależnie jednak od powyższego, podkreślić należy, iż świadek G. B. potwierdził, iż powód ostatecznie dokonał przeniesienia klimatyzacji na wysokość na której znajdowały się pozostałe urządzenia.

Podkreślenia także wymaga, iż świadek G. B. w swoich zeznaniach wskazywał na brak jedynie jednego z kraników (nie zaś dwóch jak podnosiła pozwana), w dodatku potwierdził, że ostatecznie element ten został przez powoda w urządzeniu zamontowany.

W konsekwencji powyższego brak jest podstaw do przyjęcia, iż powód częściowo nie wykonał spoczywającego na nim zobowiązania.

W tym miejscu zaakcentować należy, iż na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż strony umówiły się na określony termin wykonania prac, co więcej sam świadek G. B. wskazał, że zgodził się na wykonanie instalacji trzeciego urządzenia w późniejszym czasie, gdyż z uwagi na miesiąc wykonywania tych prac i stan zaawansowania pozostałych robót, nie musiały być one wykonane niezwłocznie.

Jak wynika z przywołanych okoliczności powód współpracował z mężem pozwanej w celu zrealizowania powierzonych mu prac w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym po zgłoszeniu stwierdzonego nierównego zamontowania klimatyzacji dokonał jej przesunięcia.

Podkreślić ponownie należy, iż po zamontowaniu trzeciego z klimatyzatorów, a więc w istocie po wykonaniu całości prac przez powoda, podpisany został protokół z tychże prac, w którym pozwana czy też działający w jej imieniu mąż nie zawarł żadnych zastrzeżeń i usterek. Biorący udział w czynnościach odbioru mąż pozwanej – G. B. jak sam zeznał dokonał sprawdzenia czy urządzenia te prawidłowo działają, a w konsekwencji już wówczas mógł dostrzec takie nieprawidłowości jak nierówne zamontowanie klimatyzacji czy też brak kranika w odniesieniu do jednego z nich.

Przechodząc natomiast do oceny podniesionego przez pozwaną z ostrożności procesowej zarzutu dotyczącego obniżenia wynagrodzenia na podstawie uprawnień wynikających z rękojmi, wskazać należy, iż zgodnie z art. 638 § 1 k.c. do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży.

Żądanie obniżenia ceny znajduje natomiast podstawę w art. 556 k.c. w zw. z art. 560 § 1 k.c. Zgodnie z art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). Stosownie natomiast do art. 560 § 1 k.p.c., jeżeli rzecz sprzedana ma wadę kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązкови wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka G. B. oraz wobec treści protokołu z marca 2017 roku wątpliwości Sądu nie budziło, iż nawet jeśli w wykonywanych przez powoda pracach wystąpiły nieprawidłowości (co do braku nierównego montażu jednego urządzenia czy też braku kranika na skropliny) to powód dokonał przeniesienia klimatyzatora oraz zamontował kranik, a więc ewentualne wady prac usunął. Tym samym po stronie pozwanej nie powstało przewidziane w art. 556 k.c. uprawnienie do obniżenia ceny.

W odniesieniu do podniesionego przez pozwaną, z ostrożności procesowej zarzutu potrącenia, wstępnie wyjaśnić należy, iż zgodnie z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2).

Jak wskazują twierdzenia sformułowane przez pozwaną wierzytelność, którą do potrącenia przedstawiła wynikała z faktu poniesienia dodatkowych kosztów – zakupu tynku silikonowego celem wyrównania ubytków (639, 60 zł), zlecenia wykonania prac polegających na uzupełnieniu tychże ubytków (400 zł) oraz nabycia kraników klimatyzacji (300 zł).

W konsekwencji mając na uwadze powyższe, ustalić należało, że roszczenie to w istocie stanowiło odszkodowanie za nienależyte wykonanie zobowiązania, stąd znajdowało podstawę prawną w przepisie art. 471 k.c. zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Podkreślenia przy tym wymaga, że kontraktową odpowiedzialność odszkodowawczą, warunkują określone przesłanki, a więc niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego, która musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika oraz związek przyczynowy między faktem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a poniesioną szkodą. Natomiast ciężar wykazania spełnienia powyższych przesłanek, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na pozwanej, jako na stronie wywodzącej z tych faktów skutki prawne. Dopiero bowiem ich wykazanie przez wierzyciela aktualizuje potrzebę ochrony dłużnika. Z kolei nieudowodnienie przez wierzyciela którejkolwiek z nich skutkować musi oddaleniem powództwa.

W ocenie Sądu pozwana obowiązkowi temu nie sprostała, nie wykazała bowiem zaktualizowania się przesłanek determinujących odpowiedzialność odszkodowawczą powoda. Jak już zostało wyjaśnione, wątpliwości Sądu, w świetle rozbieżnych zeznań świadków oraz stanowiska pozwanej, budził fakt niewłaściwego (nierównego w stosunku do pozostałych) zamontowania urządzenia klimatyzacji.

Podkreślenia wymaga również, iż z zeznań świadków wynika, że klimatyzacja montowana była jeszcze przed położeniem tynku, a tym samym odbierający prace powoda G. B. mógł zauważyć powyższą nieprawidłowość i skontaktować się z powodem celem przeniesienia klimatyzacji jeszcze przed wykonaniem tynkowania. Niezasadnym wydaje się działanie pozwanej polegające na przyjęciu prac powoda bez jakichkolwiek zastrzeżeń, dopuszczenie do wykonywania innych prac budowlanych, następnie zaś uznanie konieczności przesunięcia urządzenia klimatyzacyjnego i obciążenie powoda kosztami związanymi z naprawą elewacji.

Podkreślenia także wymaga, iż pozwana nie wykazała wysokości przedstawionej do potrącenia wierzytelności, w tym konieczności zakupu tynku za podaną przez siebie kwotę i rzeczywistego wykonania prac naprawczych przez inny podmiot. Co więcej, w świetle zeznań świadków uznać należało, iż ostatecznie w urządzeniach zamontowane zostały wszystkie kraniki, tymczasem powódka w sformułowanym roszczeniu odszkodowawczym uwzględniła koszt nabycia dwóch nowych tego rodzaju elementów.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, w świetle którego w transakcjach handlowych wierzycielowi bez wezwania przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki wierzyciel spełnił swoje świadczenie, wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wątpliwości Sądu nie budziło, że warunki te zostały zrealizowane, a tym samym po stronie powodowej powstało uprawnienie do domagania się tego rodzaju odsetek. Wyjaśnić przy tym należy, iż działający w imieniu pozwanej G. B. odebrał korektę faktury VAT określając termin zapłaty na 7 kwietnia 2017 roku, nie składając do niej zastrzeżeń. Zaznaczenia w tym miejscu również wymaga, że jak wynika z protokołu odbioru prace zakończone zostały ostatecznie w dniu 24 marca 2017 roku, a tym samym przed wskazanym w fakturze korygującej terminem zapłaty. Nie można tracić także z pola widzenia, iż pozwana dokonała częściowej zapłaty jeszcze przed dniem 7 kwietnia 2017 roku, następnie zaś, już upływie tego terminu - w dniu 2 czerwca 2017 roku dokonała kolejnej wpłaty w wysokości 4.000 zł.

W konsekwencji powyższego, uznać należało, iż powód uzyskał również uprawnienie do domagania się na podstawie art. 10 ust. 1 przywołanej ustawy do żądania równowartości kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne – co w okolicznościach niniejszej sprawy stanowiło kwotę 168, 79 zł. O należności tej Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku, uznając, iż w swojej istocie jest ona zbliżona do należności związanych ze zwrotem kosztów poniesionych przez stronę w celu dochodzenia przysługującej jej należności.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Sąd oparł się także na zeznaniach świadka G. B. oraz E. N. nie znajdując podstaw by odmówić im wiary.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez powoda jako stronę wygrywającą sprawę złożyło się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 270 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).